

1850-06-15

SENDER

P.C. Skovgaard

RECIPIENT

Georgia Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Møn

Sender info (seal, address, etc.):
Frøken G. Schouw
Den botaniske Have
København

Recipient's location:
Botanisk Have, København Ø

Mentioned people:
J.F. Schouw
Titus Schouw
Cathrine Elisabeth Skovgaard
Georgia Skovgaard

Mentioned locations:
Hylledals Klint
Ulvsund, Danmark
København
Møns Klint

Archive:
Mappe 5 nr. 04

TRANSCRIPTION

Mappe 5 nr. 4
Til Frøken G. Schouw.
Den botaniske Have i
Kjøbenhavn.
betalt
Møen d. 15de Juni 1850

Du er Dog et mageløst kjært Menneske! (det er Aften kl. er omtrent 8) jeg kommer lige fra Klinten hjem, for at sætte mig til at fortælle min egen Ven lidt, saa er der just lige kommet et Brev til mig, Du velsignede Ven! Tak. jeg kom ude fra Klinten siger jeg, gid Du havde været med, det var en besynderlig, men overordentlig deilig Uvejrbelysning, tunge Skyer, som skyllede Vand ned der farvede Havet ganske mørkeblaa, og drev saa lavt, at det saa ud som om de vilde røre derved, andre Steder var Himlen lys, andre Steder glinsende Skyer, ja, slige en Luft har vi seet ofte, men nu i Forbindelse med Havet og Klinten, sommetider stod Taleren¹ mørk, lidt efter skinnende i Solen med den umaadelig mørke Søe, og de glinsende rødgyule Skyer i Horisonten blev ganske dunkle, og Skyerne speilede sig i Havet, kan Du troe!

Skibe som seilede ganske bange for Veiret og søgte Læ under Klinten, det 5 te kastede Anker, mens jeg stod der, (de andre var der forinden). Kronen paa det hele var dog en Regnbue, der med det ene Bue stod paa Toppen Hylledals Klint, og med det andet næsten paa Strandbredden nede under mig og inden i den den oplyste Taler; Til den anden Side laa Landet lige til Stege, i en vidunderlig deilig Solglans, og Solen speilede sig i Ulvsund, saa man næppe kunde see derpaa; O, gid det var muligt at male sligt, det er for hurtigt til at man kan fange det, og saa vidtløftigt. Det har ellers været et farligt Veir i Dag, Regn og Storm og graat. Jeg har siddet inde hele Dagen, og tegnet indlagte til Dig, er det ikke smukke Huse, jeg haaber at faae disse malet, Veiret, ak Veiret! Det øver min Taalmodighed, den kan trænge [til] at øves, for at faae Kræfter. Jeg kjender Krathuset, det er sandt, hvad Du siger, det er ogsaa det yndigste Huus jeg har seet, det er vel alt yndigt i Danmark, og mange andre Lande, men g, jeg er ikke oplagt -2-

til at istemme ønsket et lignende, jeg er desværre alt for tilbørlig dertil, eller var, ikke paa den barnlige uskyldige Maade som Du hos Dig, men det var blevet til en virkelig Higen, jeg fordømte det hos Andre, paa samme Tid jeg nærrede det for mig selv, her er jo naturligvis ikke Tale alene om eller hvis, men hvad dette Huus, men hvad det repræsenterer alle Verdens Goder, min Fred og Lykke var Gud være Lovet ikke flygtet, men den sad og

græd i en Krog, jeg har fundet den igjen, og Gud lade mig aldrig jage den bort! Du forstaaer mig jo dog nu! kunde jeg ikke nok blive bedrøvet? men nu er jeg sjæleglad, jeg føler jer er lykkelig og takker Gud!. Ja, g! Jeg føler ret jeg er lykkelig, jeg føler ret den Lykke at eie Din Kjærlighed, Du! Menneske! med hvem jeg skal dele Alt, og som deler Alt med mig. Du kan troe min kjære gamle Moder² holder af Dig, ogsaa hende gjør Du lykkelig; maatte jeg kunne være en Søn for Din Fader, som Du er en Datter for min Moder! Jeg haaber han aldrig skal fortryde sin Godhed imod mig, saa har jeg jo hans Kjærlighed. God Nat! min Allerkjæreste Ven! Kl er mange. I morgen Tidlig vil jeg skrive mere, det er et rædsomt Veir ude, Stormen suser i Træerne og Regnen pidsker paa Ruderne, det hører Du vel ikke noget til, God Nat, lev vel!

Søndag d. 16.de Juni. God Morgen! min Ven! Veiret er som iaftes og som det har været nu længe, det er virkelig lidt tungt at bære, det [har] kun været rigtig godt Veir om Formiddagen den 3de Juni, ikke en eneste smuk Aften, jeg frygter at det vil forlænge mit Ophold her, det kan dog ikke gaa an at reise hjem med uforettet Sag, og jeg mener Veiret maatte dog engang blive godt, det er jo dog Sommer vi har; Du kan troe det er Trist at sidde inde en hel Dag, man bliver saa løierlig tilmode

-3-

at jeg ikke engang kan skrive til Dig, saa tom, kan Du ikke nok forestille Dig det, at at sidde og see ud i den graa Luft, jeg læser [?] i Islænderens Færd, og din Faders³ Naturskildringer, der har jeg læst om hvilken farlig Sommer det var i 1838, jeg kan saa ogsaa godt huske den isfjor, det er ikke opbyggeligt. Idag skal jeg spise til Middag hos Præstens, jeg har været der et par Gange, det er rare venlige Folk, jeg har det hyggeligt der, Døttrene synge og spille gjerne, de synger ret Smukt, jeg tror jeg skal hilse til Dig fra hele Familien de spørger idetmindste flittig til Dig, de vilde gjerne have et Besøg af Dig, hvis Du kom herved. Hils Titus at har han Gulsot, saa faaer jeg nok en anden Sygdom, saa vi kommer til at lide sammen; jeg havde nu glædet mig til hans Besøg, og han havde glædet sig til at besøge mig, det kan vel omtrent gaa lige op mod hinanden; skulde han alligevel komme, saa lad ham tage lidt chinesiske Zinober med til mig, jeg troer at Blankensteiner har noget som er ægte og godt, han har idet mindste for lang Tid siden tilbudt mig noget. Jeg har intet Tøi, som jeg bryder mig om at faa hjem med Moder, hils hende fra mig og meddel hende af Brevene hvad Du kan, jeg havde betænkt at skrive hende til, men Du faaer det Alt sammen. Jeg har dog alligevel nu skrevet et Brev til Moder, som Du er vel saa god at levere hende. Der er saa mange Mennesker jeg synes der skulde have [?specielle] Hilsener, men der er saa

mange, jeg er nødt til at slaae dem sammen i et, Allesammen Du nok ved,
hils dem fra Alle her, fra Din egen Ven.

P. C. Skovgaard

Lev vel!

¹ Den store Taler - en pynt på Møns Klint, som P.C. Skovgaard brugte som motiv.

² moder

³ Fader



Midd 11½ Juni 1850.

Min søn, et utvargelst Gode Menneske! (At en Aften bl. er omkommet)
jeg kommer lige fra Vinteren fjern, for at sætte mig til at fortælle
min egen Døds Lide, for at du ^{selv} kommer at høre til mig, du
mislignende Mand Tak, jeg kommer ind fra Vinteren siger jeg, jeg
du seer nok end, at det er en besværlig, men omvendt rigtig
Minnebetegnelse, somme Bøger som f.eks. Hånd med den fine vorte som
ganske mærkelige og som jeg fandt at det var ind som den de ville som
dødt, ender Vinter med Himmelen lige, ender Vinter glimrende Bøger
jag sig en trist far vi set ofte, men min i fortællende med
førelse af Vinteren, sommeledes for Talerne med, lidt efter
Himmelen: Oden med den umiddelbart med de Bø, og de glim-
rende rødgule Bøger i forvinteren blev ganske stille, og Bøgeren
fjælede sig i Hånd den den. Ode den fjælede ganske
bange for Vinter og sigte de under Vinteren, at 5te Kapitel Aften
minne jeg for det (den ender den forvinter) Himmelen gaa det hele som
den en Signatur de med at ind den for det god Tegn af Himmelen
Himmelen og med at andet næsten gaa Brandbrænde under under mig
og under: den den øgste Taler; til den anden Bø den laa under
lige til Stege i en videnskabelig rigtig Voldglad, og Oden fjælede
sig i Himmelen, som man næsten ender for atrykke; og jeg
at med minligt at seale fange, at at for fjælede til at min
den fange at, og for midtstillet. At for med nok at
forlig Mit: den, den og Vinter og gaa, jeg for fjælede ind
fæle den og den indlygte til dig, at at alle fælede. Læser
jeg fælede at fæle den med, men Vinter, at Vinter!
At over min Talerindlygte, den den brænde at over, for at
den ender. Jeg fjælede indlygte, at at fjælede den sig,
at at øgste at fjælede fjæle jeg for fjæle, at at med at fjælede i
den med, og mange under den, men g, jeg at ild øgste

[illegible]

at jeg ikke angang den Provins til Dig, som kom; den de ikke, med
forstille Dig M, at at fide og som ind i den gamle Skrift; jeg efter
afgørende: Solandhens Leds, og den Leds Naturstillevaringer, der
for jeg løst om fullem forlag Omme M var 1838; jeg den og for
gode fide den ifor, det er ikke udfølgelig. Det skal jeg sige.
at Midtvej to Stillingen; jeg for ved det at gav Gang, der om
mange Leds, jeg for det fyggelet der, det om fide og fide gjen
de fide og fide, jeg kom jeg skal fide til dig for fide fide
de fide indvindinge fide til Dig; de vilde gjen fide
Befog af Dig fide de den fide. Fide fide, at fide
for fide, for fide jeg ved om anden fide, for om
komme til at fide fide; jeg fide om fide mig til
fide fide, og for fide fide til at fide mig, at
den om om fide om fide og fide fide; fide fide
alligevel fide, for fide fide fide fide fide
til mig, jeg kom at Blankenstein for mig som er agt
og gode, for fide fide for fide fide fide fide
mange. Jeg fide ind til fide som jeg fide mig om at fide
fide om fide, fide fide for mig og fide fide af
fide fide fide den den, jeg fide fide at fide fide
til om den fide M at fide. Jeg for fide
alligevel mig fide at fide til fide, som fide er om
for god at fide fide. Der er for fide fide
mange jeg fide fide fide fide fide fide, om
den om fide fide er om til at fide den fide
at, Alligevel den om fide, fide den for Alla
de, for den om fide fide. Den om!